

Č.j.: 23 C 88/2012 - 33

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudcem JUDr. Pavlem Vlachem ve věci žalobce: **M Ž**, bytem , zastoupeného JUDr. Petrem Kočím, Ph.D., advokátem, se sídlem Opletalova 4, Praha 1, proti žalované: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16, o zadostiučinění nemajetkové újmy ve výši **150.000,- Kč** s přísl.,

t a k t o :

- I. Žaloba, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku 150.000,- Kč s příslušenstvím, **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou došlou zdejšímu soudu dne 2.5.2012 domáhal na žalované zadostiučinění za nemajetkovou újmu v penězích zaplacením částky 150.000,- Kč, vzniklou žalobci v důsledku nesprávného úředního postupu soudů v řízení vedeném u Městského soudu v Praze (jako soudu prvního stupně) pod sp.zn. 37 C 156/2003, jehož je (ve shodném procesním postavení) účastníkem, představovaného nepřiměřenou délkou řízení. Řízení o žalobě bylo zahájeno žalobou došlou soudu dne 17.12.2003 a dosud neskončilo. Délka řízení (přes 8 let) je tedy bez dalšího enormní, nacházející se daleko za mezemi toho, co je možné v občanském soudním řízení tolerovat, zakládající proto právo na odškodnění. Žalovaná žalobcem uplatněný nárok z obstrukčních důvodů ani neprojednala, žalobci proto nezbyvá, než se jej domáhat touto žalobou, a to spolu s příslušenstvím, úrokem z prodlení v zákonné výši od 26.4.2012 do zaplacení.

Žalovaná s žalobou nesouhlasila, navrhla její zamítnutí, s tím, že jakkoliv považuje žalobou uplatněný nárok za předběžně neprojednaný pro (jí tvrzené) nedostatky plné moci předložené zástupcem žalobkyně, jehož prostřednictvím měla žalobkyně o odškodnění požádat (kteréžto pochybnosti soud nesdílí), samotné řízení dle názoru žalované nepřiměřeně dlouhou dobu netrvá, doba řízení odpovídá dle žalované míře složitosti projednávané věci, tomu, že řízení probíhá na několika stupních soudní soustavy, jakož i vlivu souvisejících řízení.

Při jednání soudu dne 21.3.2013 předestřel soud účastníkům závěr o nedůvodnosti úvah žalované o nedostatku plné moci ze dne 24.10.2011, kterou žalobce předložil spolu s žádostí o odškodnění (z téhož dne) žalované (jíž byla žádost doručena 25.10.2011), stejně jako později spolu se žalobou soudu. Žalobce tedy splnil podmínku pro soudní uplatnění nároku na náhradu škody (odškodnění nemajetkové újmy) způsobené nezákonným rozhodnutím či nesprávným úředním postupem, předvídanou ust. § 14 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (dále jen „zákon“), představovanou předběžným uplatněním nároku u příslušného orgánu. Nicméně i pokud by náhled žalované v této věci měl být správný, z toho vyvoditelný nedostatek předběžného projednání je zhojen již tím, že s požadavkem žalobce byla žalovaná posléze konfrontována doručením u soudu podané žaloby (dne 25.7.2012) a odmítla jej dobrovolně uspokojit (viz. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 10.3.2011, sp.zn. 30 Cdo 2742/2009).

Pokud se jedná o skutkové okolnosti věci, ze spisu Městského soudu v Praze sp.zn. **37 C 156/2003** (jmenovaný soud bude nadále v části odůvodnění rozsudku pojednávající o skutkových zjištěních pro stručnost označován jako „soud“) bylo zjištěno následující.

Žalobou podanou u soudu dne 17.12.2003 se žalobce, zastoupený obecným zmocněncem T P , domáhal na žalovaných Hlavním městě Praze (dále i jen „1) žalovaný“) a dále strážnicích Městské policie tohoto žalovaného J L , M Š a L V poskytnutí zadostiučinění formou omluvy adresované žalobci písemně 1) žalovaným a odškodněním imateriální újmy v penězích částkou 5,000.000,- Kč všemi žalovanými společně z důvodu porušení osobnostních práv žalobce, k němuž mělo dle žaloby dojít brutálním fyzickým útokem žalovaných strážníků vůči žalobci dne 29.11.2002 při řešení dopravního přestupku řidičky E P těmito strážníky, pro který byli žalovaní L a Š obžalováni pro trestné činy zneužívání pravomoci veřejného činitele a ublížení na zdraví u Obvodního soudu pro Prahu 7 pod sp. zn. 24 T 71/2003. Dne 3.2.2004 byla žalobci osobně doručena výzva k zaplacení soudního poplatku ve výši 200.000,- Kč. Žalobce reagoval podáním učiněným prostřednictvím svého zástupce a soudu doručeným 6.2.2004, v němž jednak navrhl zrušení usnesení o výzvě k zaplacení soudního poplatku pro rozpor se zákonem, neboť je přesvědčen o tom, že je od soudního poplatku ze zákona osvobozen, jednak požádal o osobní osvobození od soudních poplatků. K výzvě soudu doručené žalobci osobně dne 24.2.2004 předložil žalobce soudu dne 10.3.2004 prohlášení o svých poměrech. Usnesením ze dne 30.3.2004 soud přiznal žalobci osvobození od soudních poplatků. Usnesení bylo dle referátu ve spise odesláno (již) zmocněnci žalobce 8.4.2004, doručenka ve spise chybí. V červnu 2004 byla žalovaným doručena žaloba spolu s poučením o jejich procesních právech a povinnostech, 25.6.2004 bylo soudu doručeno vyjádření žalovaného L , 7.7.2004 vyjádření 1) žalovaného, 16.7.2004 vyjádření žalovaného V , 27.7.2004 vyjádření žalovaného Š . V červenci 2004 požádal soud o zapůjčení trestního spisu, obratem (4.8.2004) mu bylo sděleno, že tento zapůjčit nelze, neboť je ve věci podáno odvolání a věc není skončena. Žádost o zapůjčení tohoto spisu soud opakuje v říjnu 2004, a to podáním doručeným Obvodnímu soudu pro Prahu 7 dne 20.10.2004, obratem (22.10.2004) je mu

sděleno, že spis nelze zapůjčit s ohledem na nařízené hlavní líčení. V lednu 2005 soud žádost opakuje, 21.1.2005 je mu sdělen shodný výsledek, tj. že spis zaslat nelze. V lednu 2005 jsou zástupci žalobce zaslána poslední dvě vyjádření žalovaných (dvě obdržel již v červenci 2004), žalobce replikuje podáním soudu doručeným 14.2.2005, v jehož rámci soudu mj. sděluje, že trestní stíhání zmíněných dvou žalovaných vedené u Obvodního soudu pro Prahu 7 pod sp.zn. 24 T 71/2003 není dosud skončeno. Následně soud opakovaně žádá o zapůjčení spisu zn. 24 T 71/2003, a to v červenci 2005, listopadu 2005 a březnu 2006, vždy je mu obratem sděleno, že spis s ohledem na neskončení věci a její aktuální průběh zapůjčit nelze. Další žádost činí soud v květnu 2006, ani na podkladě této žádosti Obvodnímu soudu pro Prahu 7 doručené 9.6.2006 mu spis zapůjčen nebyl. Podáním doručeným soudu 15.8.2006 informoval žalobce soud o „vývoji o současném stavu, resp. skončení dvou trestních řízení, která skutkově souvisejí s právní věcí pod sp.zn. 37 C 156/2003“, a to v tom směru, že v řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 7 pod sp. zn. 24 T 199/2003 byl žalobce zproštěn obžaloby na něj podané pro trestný čin útoku na veřejného činitele v souvislosti se v žalobě popsanou věcí, v řízení vedeném pod sp. zn. 24 T 71/2003 pak byl žalovaný Š pravomocně uznán vinným trestným činem zneužívání pravomoci veřejného činitele, žalovaný L byl již dříve pravomocně obžaloby zproštěn. V této souvislosti žalobce sdělil soudu, že „tato tři pravomocná rozhodnutí nyní dovolují pokračovat i v řízení o žalobcově žalobě na ochranu osobnosti“, v němž z nich bude třeba v souladu s ust. § 135 odst. 1 a 2 občanského soudního řádu vyjít. Usnesením ze dne 25.8.2006 soud rozhodl, že nepřipouští zastoupení žalobce obecným zmocněncem T P, a to pro opětovné vystupování obecného zmocněnce v jiných věcech. Podáním doručeným soudu 19.9.2006 podal žalobce proti usnesení odvolání, v jehož rámci současně navrhl, aby soud řízení v souladu s ust. § 109 odst. 1 písm. c) o.s.ř. přerušil a navrhl Ústavnímu soudu zrušení části ust. § 27 odst. 2 o.s.ř., části věty za „anebo“. Vrchnímu soudu v Praze jako soudu odvolacímu byl spis předložen 17.10.2006, usnesením ze dne 2.1.2007 odvolací soud napadené usnesení potvrdil a návrh žalobce na přerušení řízení zamítl. Spis byl soudu vrácen 31.1.2007, v průběhu února 2007 bylo usnesení doručeno účastníkům, a to včetně žalovaných, v březnu 2007 byl opětovně vyžádán spis 24 T 71/2003, v dubnu obdržel soud informaci o jeho zapůjčení na Vrchní státní zastupitelství v Praze již dne 2.2.2007, spis pak soudu došel 5.6.2007. Dne 13.6.2007 nařídil soud jednání na 19.9.2007, toto k žádosti žalovaného Š zdůvodněné již předem zaplacenou dovolenou odročil na 17.10.2007, kdy bylo zahájeno jednání ve věci samé, zahájeno dokazování, vyslechnuti svědci P a V, za účelem pokračování v dokazování bylo odročeno na neurčito. Podáním doručeným soudu 18.10.2007 upravil žalobce na při jednání mu danou výzvu soudu žalobní petit s přihlédnutím k pluralitě žalovaných. Uvedené podání, označené a soudem posouzené jako návrh na připuštění změny žaloby, bylo doručeno v průběhu listopadu 2007 žalovaným. 8.11.2007 došla soudu žádost Obvodního soudu pro Prahu 1 o zapůjčení spisu 24 T 71/2003 ke spisu 12 C 76/2004 tohoto soudu, a to pro účely rozhodnutí o žalobě, kterou se žalobce u tohoto soudu na týchž žalovaných domáhal posléze zaplacení bolestného částkou 14.640,- Kč s příslušenstvím. Spis byl zapůjčen 10.1.2008, 12.2.2008 pak byly soudu k jeho opětovným předchozím žádostem zapůjčeny Obvodním soudem pro Prahu 1 spisy Obvodního soudu pro Prahu 7 spisy 24 T 199/2003 a 24 T 71/2003.

Dne 14.2.2008 nařídil soud jednání na 9.4.2008, kdy připustil změnu žaloby, dokazoval listinnými důkazy, posléze odročil za účelem vyhlášení rozsudku na 16.4.2008, kdy žalobu v převážné části zamítl, žalobci přiznal toliko odškodnění nemajetkové újmy v penězích částkou 20.000,- Kč, a to (toliko) vůči 1) žalovanému. Písemné vyhotovení rozsudku bylo po prodloužení zákonné lhůty k jeho odeslání účastníkům rozesláno 15.7.2008, dne 23.7.2008 došlo soudu odvolání žalovaného L proti výroku VI. o nákladech řízení, v též den došlo soudu odvolání žalobce směřující toliko do nevyhovujících výroků I. a III. týkajících se

nároků uplatněných žalobcem vůči 1) žalovanému. Dne 25.7.2008 se pak proti výroku o jej se týkajících nákladech řízení odvolal žalovaný Š . Usnesením ze dne 14.8.2008 opravil soud písařskou chybu v zamítavém výroku III. rozsudku. Po nabytí právní moci opravného usnesení byl spis předložen odvolacímu soudu dne 30.9.2008. Odvolací soud nařídil dne 5.1.2009 jednání na 19.2.2009, kdy rozsudkem napadený rozsudek částečně změnil tak, že 1) žalovanému uložil povinnost se žalobci omluvit a zaplatit mu na odškodnění nemajetkové újmy dalších 30.000,- Kč (tj. nad rámec 20.000,- Kč přiznaných žalobci soudem prvního stupně), jinak jej, pokud se jedná o věc samu, potvrdil, pokud se jedná o výroky nákladové ve vztahu k žalovaným strážníkům, pro něž řízení skončilo, tyto částečně změnil, částečně potvrdil. Spis byl soudu s rozsudkem soudu odvolacího vrácen 10.3.2009. Podáním doručeným soudu 21.5.2009 napadl žalobce rozsudek odvolacího soudu dovoláním v té části, v níž co do částky 4,950.000,- Kč potvrdil zamítavý rozsudek soudu prvního stupně vůči 1) žalovanému. Zástupcům všech čtyř žalovaných bylo dovolání doručeno 1.6.2009, resp. 2.6.2009. Usnesením ze dne 16.6.2009 vyzval soud žalobce k zaplacení soudního poplatku za dovolání, uvedenou výzvu adresovanou opakovaně a neúspěšně přímo žalobci na obě jím v řízení sdělené adresy soud posléze v rámci usnesení ze dne 15.10.2009 přeformuloval, tuto zaslal přímo zástupci žalobce, jemuž byla doručena 5.11.2009, soudní poplatek za dovolání byl uhrazen 30.11.2009. Dne 16.12.2009 byl spis předložen Nejvyššímu soudu, tento spis dne 12.3.2010 vrátil bez věcného vyřízení s pokyny k doplnění přípravné činnosti soudu prvního stupně. Po splnění pokynů byl spis opětovně předložen Nejvyššímu soudu dne 21.5.2010. Rozsudkem ze dne 22.12.2011 Nejvyšší soud rozhodnutí nalézacích soudů v napadených výrocích zrušil, věc vrátil v tomto rozsahu soudu prvního stupně k dalšímu řízení, v němž soud prvního stupně instruoval k detailnějšímu a konkrétnějšímu zvážení a odůvodnění míry závažnosti zásahu do práva na ochranu osobnosti žalobce a k promítnutí těchto závěrů do úvah o výši odškodnění. Spis byl soudu vrácen 26.1.2012. Dne 14.3.2012 se tak před soudem konalo jednání již toliko za účasti žalobce a (bývalého) 1) žalovaného Hlavního města Praha, nebylo dokazováno, sám žalobce při jednání konstatoval, že se nedomáhá ničeho jiného než přehodnocení dosavadních důkazů a přiznání vyššího odškodnění. Rozsudkem ze dne 21.3.2012 soud žalobě vyhověl co do částky 750.000,- Kč a co do částky 4,200.000,- Kč žalobu zamítl. Jak žalobce, tak žalovaná podali proti pro ně nepříznivým výrokům rozsudku odvolání. V květnu 2012 byla odvolání navzájem doručena účastníkům. Dne 28.5.2012 soudu doručeným podáním se žalobce vyjádřil k odvolání žalovaného. Usnesením ze dne 25.7.2012 doplnil soud rozsudek shora o absentující nákladový výrok. Usnesením ze dne 25.7.2012 vyzval soud žalobce k zaplacení soudního poplatku za odvolání, žalobce tento poplatek uhradil dne 3.8.2012, současně podáním soudu doručeným 2.8.2012 soud upozornil, že byl již usnesením z 30.3.2004 zcela osvobozen od soudních poplatků. Usnesením ze dne 17.8.2012 byla uložena výzva k zaplacení soudního poplatku žalovanému, ten poplatek uhradil 27.8.2012. Podáním ze dne 4.9.2012 pak žalovaný podal odvolání proti doplňujícímu usnesení o nákladech řízení. Uvedené odvolání bylo taktéž doručeno žalobci, tento se k němu vyjádřil podáním soudu doručeným 19.9.2012. Usnesením ze dne 29.10.2012 rozhodl soud o vrácení zaplaceného soudního poplatku žalobci, s tím, že výzva k jeho úhradě mu byla zaslána omylem namísto žalovanému. Dne 28.11.2012, obratem poté, co byl soudní poplatek za odvolání žalobci po nabytí právní moci usnesení o jeho vrácení dne 17.11.2012 vyplacen, byl spis předložen odvolacímu soudu. V lednu 2013 byl spis zapůjčen zdejšímu soudu.

Podle ust. § 1 zákona stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu způsobenou při výkonu státní moci. Podle ust. § 5 písm. a), b) zákona stát odpovídá za podmínek zákonem stanovených za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v občanském soudním řízení, ve správním řízení, v řízení podle soudního řádu správního nebo v řízení trestním, a za škodu, která byla způsobena nesprávným úředním postupem. Podle ust. § 13 odst. 1 stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným

úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Podle ust. § 26 zákona, pokud není stanoveno jinak, řídí se právní vztahy upravené v zákoně občanským zákoníkem („o.z.“). Podle ust. § 31a odst. 1 zákona bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2 cit. ust. se zadostiučinění poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Podle odst. 3 cit. ust. v případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlédne se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k celkové délce řízení, složitosti řízení, jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení, a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení, postupu orgánů veřejné moci během řízení a významu předmětu řízení pro poškozeného.

Nárok na poskytnutí přiměřeného zadostiučinění za nemajetkovou újmu vzniklou nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem byl do právního řádu České republiky zakotven novelou zákona č. 82/1998 Sb., provedenou zákonem č. 160/2006 Sb., s účinností od 27.4.2006 (§ 31a zákona). Zakotvením uvedeného nároku zákonodárce naplnil požadavek vyvěrající z č. 13 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1992 Sb., dále „Úmluva“). Podle čl. 6 odst. 1 věta první Úmluvy má každý právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem, zřízeným zákonem, který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích nebo o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění proti němu. Smyslem novely bylo přesunout rozhodování o náhradě nemajetkové újmy vzniklé porušením práva garantovaného čl. 6 odst. 1 Úmluvy z Evropského soudu pro lidská práva na vnitrostátní úroveň, což ostatně zákonodárce výslovně vyjádřil v důvodové zprávě k čl. II zákona č. 160/2006 Sb. („...přechodné ustanovení umožní v určitém rozsahu aplikaci nových ustanovení na případy, které vznikly před nabytím účinnosti tohoto zákona, čímž se otevře možnost jejich případnému vyřešení *před českými orgány a na základě českého právního řádu bez toho, aniž by je musel vyřizovat Evropský soud pro lidská práva*“). Není proto pochyb o tom, že má-li soud odškodňovat na vnitrostátní úrovni nemajetkovou újmu vzniklou porušením práva primárně zakotveného již Úmluvou, je nanejvýš žádoucí, aby jeho rozhodování vycházelo z kritérií ustavených judikaturou Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „Soud“), tj. zejm. aby výklad rozhodujícího pojmu *přiměřenosti lhůty* k projednání a rozhodnutí věci koreloval výkladu podávanému Soudem.

Délka řízení je ve smyslu judikatury Soudu nepřiměřená tehdy, neodpovídá-li složitosti, skutkové a právní náročnosti projednávané věci a zároveň tkví v příčinách vycházejících z působení státu (tj. soudu) v projednávané věci, nikoliv stěžovatele, příp. od něj odlišných účastníků řízení. Soud ve své judikatuře upřednostňuje globální pohled na řízení, posuzuje řízení s přihlédnutím ke všem okolnostem jako celek (srov. rozsudek Soudu ve věci Slezák a ostatní proti České republice ze dne 11.10.2005, § 36). Tak průtah vyskytnuvší se jen v určité fázi řízení Soud toleruje za předpokladu, že celková doba řízení nebude nepřiměřená (srov. rozsudky Soudu ve věcech Žirovnický proti České republice ze dne 9.7.2002 či Krča proti České republice ze dne 18.3.2003). Naopak i v řízení, v němž soud činil úkony v přiměřených lhůtách a jeho postup byl plynulý, lze konstatovat porušení práva na

projednání věci v přiměřené lhůtě tehdy, když se s přihlédnutím ke všem okolnostem celková doba řízení přesto jeví nepřiměřeně dlouhou (srov. v tomto směru např. rozsudek Soudu ve věci Kubizňáková proti České republice ze dne 21.6.2005, z nějž plyne, že celkovou délku doby řízení nelze zdůvodňovat mj. opakovaným meritorním rozhodováním soudů, pokud byla rozhodnutí soudu nižší instance rušena soudy vyšších instancí pro pochybení, jenž jim byla vytýkána). Přiměřenost délky řízení tedy Soud posuzuje s ohledem na kritéria vyvozená z vlastní judikatury, jimiž jsou zejména složitost věci, chování stěžovatele a jednání příslušných orgánů, jakož i význam sporu pro stěžovatele (srov. rozsudek Soudu ve věci Hartman proti České republice ze dne 10.7.2003, § 73).

Pokud se jedná o **ohraničení celkové doby řízení**, rozhodné období začalo běžet dne **17.12.2003** podáním žaloby a dosud neskončilo. Celková relevantní doba řízení tedy činí ke dni vyhlášení rozsudku o podané žalobě cca 9 let a tři měsíce. Právě tuto dobu soud poměřuje kritérii přiměřenosti, a to bez ohledu na to, že v podané žalobě je vymezena (logicky) doba kratší a že celková doba řízení ke dni vyhlášení rozsudku (logicky) při posuzování přiměřenosti dosud neskončeného řízení ani nemohla být předmětem předběžného projednání. Podle ust. § 154 odst. 1 o.s.ř. totiž platí, že pro rozsudek je rozhodující stav v době jeho vyhlášení. Důsledkem uvedeného je však i to, že ve vztahu k celé této době (a nikoliv jen k době namítané v žalobě ke dni jejího podání a vztažené ke v žalobě požadovanému odškodnění) bude rovněž rozsudek působit překážkou věci rozhodnuté.

Řízení již proběhlo v meritu věci na **třech stupních** soudní soustavy, soud prvního stupně a rovněž soud odvolací v jednom případě rozhodovaly též o dílčí procesní otázce (přípustnost zastoupení žalobce obecným zmocněncem), aktuálně je řízení ve fázi očekávání druhého meritorního rozhodnutí odvolacího soudu.

Žalobce se na délce nepodílel.

Řízení nutno s ohledem na jeho předmět, širší dokazování, vazbu posuzovaného jednání žalovaných strážníků (a z něj plynoucí odpovědnosti 1) žalovaného) do trestněprávní roviny, považovat za složitější.

Pokud se jedná o **význam** řízení pro žalobce, tento soud vidí jako standardní.

Konečně stran **postupu soudu (soudů)** ve věci, kterýžto je v daném případě klíčovým kritériem pro posouzení přiměřenosti doby řízení, lze uzavřít, že bylo prokázáno, že činnost soudu nebyla a není zatížena obdobími bezdůvodné nečinnosti - o výraznější prodlevě by bylo možno uvažovat pouze v období cca 1 a ½ roku předcházejícím rozhodnutí Nejvyššího soudu. Ohledně něj však nelze racionálně předpokládat, že bude rozhodovat ve lhůtách vyžadovaných jinak od soudů prvního či druhého stupně, či snad že by měl rozhodnout obratem, což vyplývá právě z jeho výjimečného postavení jako jediného funkčně příslušného soudního orgánu ve státě, do jehož kompetence patří rozhodování o dovolání jako o mimořádném opravném prostředku v již pravomocně skončené věci. Ve zbytku byl postup soudů v zásadě plynulý, příslušné procesní úkony na sebe navazovaly v přiměřených lhůtách – prodlevy, k nimž v řízení došlo v souvislosti s opakovaným (a marným) vyžadováním zapůjčení spisu Obvodního soudu pro Prahu 7 sp.zn. 24 T 71/2003, lze akceptovat, byť vlastní posuzované řízení nebylo (a jistě mohlo a mělo být) v této fázi vyčkávání na skončení trestního stíhání přerušeno; sám žalobce tuto fázi řízení jistě ani nepociťoval nijak úkorně, když 15.8.2006 (tedy více než 2 a ½ roku po podání žaloby) soud ~~u~~ ^u ~~st~~ st ~~je~~ ^{je}, že předmětné trestní řízení skončilo a uvedené tak teprve „dovoluje pokračovat v řízení“.

Na podkladě shora vyloženého dospěl soud k závěru, že v posuzovaném řízení *nedošlo* k nesprávnému úřednímu postupu představovanému jeho nepřiměřenou délkou, neboť celkovou délku namítaného řízení nelze s přihlédnutím ke všem relevantním okolnostem globálně nazíraného řízení hodnotit již jako nepřiměřenou. Řízení je sice již jistě relativně delší, jeho průběh je však plynulý, postup soudu vcelku koncentrovaný (či jinak řečeno, jisté nekoncentrovanosti v postupu soudu prvního stupně, rezultující např. ve dvojí vydání opravného usnesení či vracení soudního poplatku za odvolání žalobci, *nejsou* zásadním důvodem délky řízení), délka řízení tedy dle názoru soudu odpovídá neutuchající procesní aktivitě účastníků včetně (a zejm.) žalobce, z něž pak (logicky) rezultuje zčásti již opakované rozhodování na všech třech „obecných“ stupních soudní soustavy, včetně řízení o dovolání (to, že řada účastníků chápe v mezích procesní úpravy přípustnosti dovolání tento mimořádný opravný prostředek spíše jako jakýsi další řádný opravný prostředek, je věcí jinou). Nepřiměřeně dlouhým je pouze takové řízení, které s přihlédnutím ke shora rozvedeným kritériím překročí určitou (byť abstraktní, exaktně nestanovitelnou) hranici, za níž, s ohledem na okolnosti každé konkrétní věci, už začíná *objektivně* netolerovatelná nepřiměřenost. Tuto hranici dle názoru soudu namítané řízení, jakkoliv již delší, nepřekročilo – délka řízení v dané věci je totiž dle názoru soudu podložitelná faktory, jež rozumně nelze klást žalované k tíži, není tedy nezdůvodnitelná a proto ani nepřiměřená.

Soud tak konstatuje, že v dané věci *nedošlo* k porušení práva žalobce na projednání věci v přiměřené lhůtě. Požadavek žalobce na zaplacení zadostiučinění v penězích tedy není oprávněný, proto byla žaloba zamítnuta.

O nákladech řízení soud rozhodl podle ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. a *contrario* za situace, kdy žalované, která měla ve věci plný úspěch, žádné náklady v řízení nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

V Praze dne 28. března 2013

JUDr. Pavel Vlach, v. r.
soudce

Za správnost: Vacková